q||q#rñsÑsΓsπsθsΩsδs∞s+t,t3t4t5t6tàtåtòtûtyuïu>vϵvɅvw©wx

ମାନଙ୍କର କୌଣସି ପ୍ରକାରର ଅସୁବିଧା ନଥିଲା। ସେମାନେ ନିଶ୍ଚିନ୍ତରେ ଶୋଇ ରହିଥିଲେ। ତେବେ ସାରାରାତିର ପରିଶ୍ରମରେ ତାଙ୍କ ଆତ୍ମିକ ଶକ୍ତି କ୍ଷୀଣ ହେବା ବେଳକୁ ଭୋରରେ ସେମାନଙ୍କୁ ଫୁଟାଇବାରେ ଲାଗିଲେ ଭଗବାନ ଶ୍ରୀ ବିଷ୍ଣୁ।

ଲକ୍ଷ୍ମୀ ହୋଇ ପାଖରେ ବେନି କମଳାଧୀ

"ରମାକର ପ୍ରଭୁ, ଦୟାକର" ସମସ୍ୱରରେ ଶୋଇ ଉଠିଲେ ସମରାଜ ଓ ଜେନୁଗୁ।

"ହଂ, ବାବୁମାନେ। ଆଜିକାଲି ଶୁଣୁଛ କ'ଣ?" ପଚାରିଲେ ମାଲ୍ୟଧର।

"ଆପଣଙ୍କ ଅଜଣା ଅନ୍ତର୍ଯାମୀ କରି ହୋଇଥିବ" ଆଗୁ ତ ତୁମ ସବୁ କଥା ଦର୍ଶାଇବାରେ ସମରାଜ - ନଇ ନକ୍ଷତ୍ର ପ୍ରକଟେ।

"ହଁ" ବିଷ୍ଣୁ କହିଲେ ଚିନ୍ତାକରି କହିଲେ

"ଦେଖ ବାବୁମାନେ, ବିଧାନ ଅନୁସାରେ ଗୁଲଗନ କୁମାର ସ୍ୱର୍ଗକୁ ଯାଇପାରିବ ନାହିଁ। ତେବେ ଗୋଟିଏ କାମ କର"

"ଆଜ୍ଞା କରନ୍ତୁ ପ୍ରଭୁ।"

"ତୁମେ ସେମାନଙ୍କ ଦେବଦୂତଙ୍କୁ ବୋଲିବ, ଅନଗଶୟରେ ଓ ଗୁଲଗନ କୁମାର ହିଁ ପ୍ରଯୋଜନା କରିବେ। ତେବେ ସ୍ୱର୍ଗରେ ଥାଇ। ସେମାନେ ତାଙ୍କ ପରୀକ୍ଷା ପାଇବେ, କେବଳ କି 'ଗୁଲଗନ କୁମାର ବିବେକ' ହେବ। ଆଉ ସେହିସବୁ ପରୀକ୍ଷାପତ୍ର କାରବାର, ଯେସବୁ ତୁମରି ମାଧ୍ୟମରେ ହିଁ ହେବ। ବୁଝିଲ"

"ବୁଝିଗଲୁ ଆଜ୍ଞା। ଧନ୍ୟ କରିବ ଆପଣଙ୍କ ମହିମାକୁ।" ଉଲ୍ଲସି ଉଠିଲେ ଦେବ ଅଧିକାରୀ ଗଣ

"ଆଜିମ ଏବେ ଯାଉଛୁ ଆଜ୍ଞା, ଆମକୁ ବିଦାୟ ଦିଅନ୍ତୁ" ହାତ ଯୋଡ଼ି ଚାହିଁଲେ "ସମରାଜ" ଶବ୍ଦକୁ ଶୁଣିଲେ ବିଷ୍ଣୁ।

"ଆଜ୍ଞା, ଆଉ କିଛି?" ଜିଜ୍ଞାସା ଦୃଷ୍ଟିରେ ଚାହିଁଲେ ସମରାଜ।

"ଆଜିକାଲି ଲୋକେ ଅଧିକ ଯାନବାହନ ଚଢ଼ିବାକୁ। ଏଣେ ଅନେକ ବିଷମର ଜନ୍ତୁ ମର୍ତ୍ତ୍ୟକୁ ଆମଦାନୀ ହେଉଛନ୍ତି। ସେମାନେ ନଇ ଭରିବାକୁ" ଦେଖେଇ ଦେଲେ ବିଷ୍ଣୁ।

"ମାନେ, ଆଜ୍ଞା?" ପଚାରିଲେ ଯମ

"ବୀମାବ୍ୟବସ୍ଥା ନା'ଟ ଭୁଲିଯିବ!" ବିଷ୍ଣୁ ଚାଲିଯାଇଥିଲେ କହିଲେ।

x

ମୁଁ ସାନବାଲୁନ କିଛି ଆଣିପାରିନି" ବଡ଼ ବ୍ୟସ୍ତ ହେଉଥାନ୍ତି ଚନ୍ଦ୍ରଗୁପ୍ତ ।

"ହଉ ହଉ, ମୁଁ ଏଠୁ ସଂଗେ ସଂଗେ ଯାଉଛି । ତମେ ନିକେ ଏହି ଯୋଗୀ ଉପରେ ବସିଥା ।" ବଡ଼ ଆନ୍ତରିକ ଭାବରେ ଏତିକି କହି, ଯମରାଜ ଅନ୍ତଃପୁରକୁ ଅନେଇ ଡାକଦେଲେ,

"କ'ଣ ଶୁଣୁଛ, ଯମୁନୀଙ୍କୁ କିଛି ଦ୍ୟ, ଜୀ... "

"ନାହିଁ ନାହିଁ, କିଛି ଦରକାର ନାହିଁ । ଆପଣ ନିକେ ସତ୍ୱର ଆସନ୍ତୁ" ବାଧାଦେଇ କହିଲେ ଚନ୍ଦ୍ରଗୁପ୍ତ । କିଛି ସମୟ ପରେ କୁଶ ପଲିଙ୍କି ଉପରେ ବସି ବୁଝିଲେ ବ୍ରହ୍ମାଣୀଙ୍କ ପ୍ରକାଶ ଆହେ ବାହାରିଥିଲେ । ତେବେ ଉଭୟ ବଡ଼ ବ୍ୟସ୍ତ ଥିଲେ । ସେ ବେଳେ ଯେ ଅସ୍ଥାୟୀ ପଦବୀ । ମୁଣି ଚନ୍ଦନ ତଣ ଉପର ସ୍ଥାନିମ । ମିତାତବନ୍ତୁ । କେବେ ବେଳେ, କୌଣସି କାରଣରୁ, କିଛିକ ଅନୁସନ୍ଧାନରେ ।

ପରେ ବ୍ରହ୍ମଲୋକର ସର୍ବବୃହତ୍ ଅଟ୍ଟାଳିକା ଦେଖାଗଲା ମାତ୍ରେ ଯମରାଜ ଙ୍କ ଗୃହ ସଂଗ୍ରାମ ଅଳ୍ପ ଅଳ୍ପ ହେବାକୁ ଲାଗିଲା । ଚନ୍ଦ୍ରଗୁପ୍ତଙ୍କ ମନରେ ପାଣି ବୋଳି କି ଧନ୍ୟ କିଛି ଆଣିନି ବୋଲି ନଥିଲା । ଯାହା ହେଉ, ଅବଶେଷରେ ବ୍ରହ୍ମାଣୀଙ୍କ ପାଖରେ ପହଞ୍ଚିଲାରୁ, ଉଭୟ ତୁରନ୍ତ ସାଷ୍ଟାଙ୍ଗ ପ୍ରଣିପାତ ମାନ କରିପକାଇଲେ ।

"ହଇଓ ଯମେ, - ଜିଜ୍ଞାସା କଲେ ବ୍ରହ୍ମା ; ତମେ ନର୍କକୁ ଗଲ ଆଉ କେଉଁ ସଂସ୍କାର ପାଇଁ ଦୌଡ଼ିଛ ଭୁଲେ ?"

"ନାହିଁ ଆଜ୍ଞା । ଆପଣ ଏ କ'ଣ କହୁଛନ୍ତି !" ଟେକିଦେଇ ବଡ଼ ବିକଳରେ କହିଲେ ଯମରାଜ ।

"ମୁଁ ଯାହା କହେ, ତାର ପୁନରାବୃତ୍ତି କରେ ନାହିଁ" ଭଗବାନ୍ କଥାଟି ମୋଡ଼ ବଦଳାଇ ଚତୁର୍ମୁଖରେ ସ୍ପଷ୍ଟ ଆକାର କଲେ ବ୍ରହ୍ମା

"ମୁଁ ପଚାରୁଛି ; ତମର ସେ ନର୍କ ଗେଟ୍ ପାଖି ସ୍ୱର୍ଗ ଉପରେ ଯମକୁ ମାଡ଼ ଆସିଲା କିପରି ?"

"ଆଜ୍ଞା ! ନର୍କ ଗେଟ୍ ପାଖି ! ସ୍ୱର୍ଗ ଉପରେ ଯମକୁ ! ମୁଁ ବୁଝିପାରିଲି ନି ଆଜ୍ଞା ।" ଭୟଭୀତ ହୋଇ ଯମ ଚନ୍ଦ୍ରଗୁପ୍ତ ଙ୍କୁ ଚାହିଁଲେ । ଚନ୍ଦ୍ରଗୁପ୍ତ ଙ୍କ ଚୋଳା ବୋତାମ ପାଖାକୁ ଯାହାରି ଆସିଥାଏ ।

"ତମର କିଛି ବୁଝିବା ର ଆବଶ୍ୟକତା ନାହିଁ । ମୁଁ ଆଠ ନିଆଁ ଆଖିରେ ଯାହା ଦେଖୁଛି, ତାହାହିଁ ସତ୍ୟ ଓ ଏହାର କାରଣ ତୁରନ୍ତ ମିଳିଯିବା ଦରକାର ।"
କିଛି ସମୟ ରହି ପୁଣି କହିଲେ ବ୍ରହ୍ମା ।

" ଏମେ ଉତ୍ସବରେ ଟାଣ ସମର୍ପି ; ଉତ୍ତରପର୍ବେ କୁମାର କାର୍ତ୍ତିକଙ୍କ ଜନ୍ମ ଲୀଳା। ଓଡ଼ିଆ ପ୍ରଣୟରୁ, ବିହାଣକାଳୀ ବାର୍ଷିକ ଜୀବନ ବଢାଉଛନ୍ତି। ଜାଣି ହାଟରୁ ଗୋଟିପାଣି ନାହାଁନ୍ତି। ଆଜି ଏମେ ଏକଥା କି ଟାଣିଛୁ, କୁମାରଙ୍କ ବୋଝା ବଡ଼ ବଦ୍‌ନିଗାଡ଼ି ହେଲା।

" ଟାଣିଛୁ ଆଜ୍ଞା " ଜଳଦିରେ କହିଲେ ଯମ।

" ଆମ୍ଭରି କି ଚଲୋଟ ଦେଉଛି, ଯେ ଲୋକମାନର ମଥାରେ ଗୋଳିଓ ମହେନ୍ଦ୍ରାଙ୍କ ଆମ୍ଭ ଛି ଓ ହାତରେ ହରିଛି ଆମ୍ଭରି ମହେନ୍ଦ୍ରାଙ୍କ ଗୋଳିଓ ଲୁଟିଥାଉ। ଉତ୍ସବଙ୍କ ଜିହ୍ମାସ ଏମେ ଟାଣ। "

ଉଭୟେ ଯମ ଓ ଚିତ୍ରଗୁପ୍ତ ଅଡ଼ିବାକୁ ଲାଗିଲେ। ସେଦିନ ସକାଳ ହୋଇଥିଲେ କି ବେଳଥାଉ ଦାଳରେ ଚଢ଼େଇ ଗଲା। କେଉଁ ନର୍କାଦ୍ୱାରେ ଓ ଆମନ୍ତ୍ରଣରେ ହାତେମଳମଳ କୁମାରୀଙ୍କ ବଡ଼ କରୁଣ ନୃତ୍ୟରେ ମୂହିଁ ଆନ୍ତି।

" ସ୍ୱାଗତ "

" ଆଜ୍ଞା। "

" ତଥାପି ଭିତରେ ଏହାର କାରଣ ମିଳିବା ସଂଗେସଂଗେ ସ୍ଥାୟୀ ସମାଧାନ ହୋଇଯିବା ଆବଶ୍ୟକ। ଏବେ ଯାଅ। " ହଠାତ୍ ଏକ ଆଦେଶ ଦେଇଦେଇ କୁମାରୀ ଧ୍ୟାନରେ ବସିଗଲେ।

'ଯେ ଆଜ୍ଞା' କହି ତୁରନ୍ତ ପ୍ରସ୍ଥାନ କଲେ ଉଭୟ ଯମ ଓ ଗୁପ୍ତଟି।

ବାଟସାରା ଯମରାଜ, ମହିଷିର ମନ୍ଦର ଶବ୍ଦରୁ ତାଙ୍କୁ ମୁହଁ ଲୋଡ଼ ରେ ଗୁଣୁ ମାରୁଥାନ୍ତି। ଚିତ୍ରଗୁପ୍ତ ବୁଝିଥିଲେ। ଜହରା ମହିଷିଟିର କିଛି ଦୋଷନାହିଁ। କେବେ ଅପମାନ ହୁଏନି ହବା ପାଇଁ ଯମରାଜ ମହିଷିକୁ ଗାଳି ଅଭଦ୍ରତା ଶାନ କରିଛନ୍ତି ପ୍ରଭୁ ଚୁପ ରହିଥାନ୍ତି ଗୁପ୍ତଟି। ଅପମାନରେ ପୋଡ଼ୁଥିବା କଷ୍ଟଥାଓ ଯମରାଜଙ୍କ ମୁହଁ। ଦାନ୍ତ କଟି, ହାତମୁଠା କରି, ଗୋଡ଼ ନଥିବାରୁ ମହିଷି ଉପରେ ହିଁ ମୁଥ ମାରୁଥାନ୍ତି।

" ବୁଝିଲ ଗୁପ୍ତ, ଆଜିକାଲି ଏ ଦିନମାନରେ ବୃଦ୍ଧିକରି କିଛି ଲାଭନାହିଁ। ମର୍ତ୍ତ୍ୟରେ ଦେଖାହୁଏ ଗୋଟିଏ ଛୁଟି ଗୋଟିଏ ଛୁଟି ; ଏଠି କି ଗୁଡ଼ନାହିଁ। ସବୁ ଆଜିକାଲି ବନ୍ଧ, ହରତାଳ, ମନ୍ଦର ବାଟି ନେଇଗଲେ ମୋ ଦେଲକୁ ବୃଥା ମହିଷି ! ଆଜିକାଲି ମର୍ତ୍ତ୍ୟଲୋକେ ଆରାମରେ ମର୍ସିଡିଜ୍, ଫେରାରୀ ଚଢ଼ି ବୁଲୁଛନ୍ତି। ଆମେ ତାଙ୍କଠାରୁ କି ହୀନ। ଧୁତ୍... । ସବୁ ପ୍ରଣୟ ବୁଝୁଛି। ସବୁ ପ୍ରଣୟ। ବୁଝିଲ... "

" ଆଜ୍ଞା। "

" କ'ଣ ଜା ବୁଝିଲ? "

" କହିଲେ ପରା ସବୁ ପ୍ରଣୟ "

"ଚେନ୍ନା ମା କୁରିର" କହନ୍ତି ହେଁ ଅପମାନରେ ଥର ଥର ହେଉଥିଲେ ଯମରାଜ। ଚିତ୍ରଗୁପ୍ତଙ୍କ ମୁହଁ ଅଣ୍ଡ ହେଲେ । ଏଥର ମହିଷି ଯମାଳୟ ଅଭିମୁଖେ ନଯାଇ ନର୍କ ସୀମା ଦିଗରେ ଗତିକଲା। ଦୂରେ ଦୂରେ ନର୍କ ସୀମା ବାରିହୋଇ ଆସୁଥାଏ। ହଠାତ୍ ଚିତ୍ରଗୁପ୍ତ 'ଧଃ, ଧଃ' ହେବାକୁ ଲାଗିଲେ। ଯମରାଜଙ୍କ ମୁହଁଟି କଳିକାଳିଆ ପରି ଦିଶିଲା। ନାକ ମୁହାଁକୁ ଜୀବନ ଭୟରେ ଲୁଚିଯାଇ, କହିଲେ ଯମରାଜ

" ଆରେ, ଗୁପ୍ତଜୀ, ସତରେ ନର୍କର ଆଡ଼ିକଳ ମା ଭାଙ୍ଗିଯାଇଛି !

" ଆଜ୍ଞା କ'ଣ ଗୁରୁତର ମିଛ କହନ୍ତେ"! ଏଥର ଚିତ୍ରଗୁପ୍ତ ପାଣିରେ ରୁମାଲ ଭିଜି ଯାଇଥାନ୍ତି।

" ହେଲେ ଆଡ଼ିକଳ ଭାଙ୍ଗିଲା କେମିତି ?"

" ମୁଁ କେବେ ଭାଙ୍ଗିନାହିଁ କି କେହି ଭାଙ୍ଗିବାର ଦେଖିନାହିଁ, ଆଜ୍ଞା ।"

"ବଡ଼ ଅଦଭୁତ କଥା"। ଦୁହେଁ ଆକୃତିକେ ଆପଣାକୁ କହିଲେ । ଏଥର ଯାହା ଦେଖିଲେ ଉଭୟଙ୍କ ହୃଦୟ ଥରିଉଠିବା ସହିତ, ଦେହର ଲୋମମୂଳ କ ଠାଙ୍କୁରି ଉଠିଲା। କୋଟି କୋଟି ଯମଦୂତ ଅଣ୍ଡିଆ ଭୋକରା ଜୋର ମୂର୍ଚ୍ଛା ଯାଇଥାନ୍ତି । ମୁଖ୍ୟ ଯମଦୂତଙ୍କର ହାତପାଦ ବନ୍ଧା ଯାଇଥାଏ ଓ ପାଟିରେ କନାଗୁଞ୍ଜା ହୋଇଯାଇଥାଏ। ନର୍କରେ ଏବେ ତେବେ ଲହରି ଭାଙ୍ଗୁଥାଏ। ସେଠାରେ କେହିହେଲେ ନର୍କଭୋଗୀ କ ନଥିଲେ। ଶିହରି ଉଠିଲେ ଯମରାଜ। ତୁରନ୍ତ ସେ ମୁଖ୍ୟ ଦୂତଙ୍କୁ ବନ୍ଧନମୁକ୍ତ କରି ସେ ପାଟିରୁ କନାଗୁଡ଼ିକୁ ବାହାର କରିଆଣିଲେ। ଦୂତ ଜୋରରେ ନିଶ୍ୱାସ ନେଉଥାଏ ।

" କିରେ କର୍ତ୍ତିଆ, ତୋର ଏ ଅବସ୍ଥା କେମିତି ହେଲା ?" 'କର୍ତ୍ତିଆ' ନାମଧାରୀ (କାରଣ କେତେକ ଦୁର୍ଦାନ୍ତ ନର୍କଭୋଗୀଙ୍କୁ କାଟି ଖଣ୍ଡ ଖଣ୍ଡ କରିବାରେ ବିଦ୍ୟା ହେଇଛନ୍ତି ଏ ମହାଶୟଙ୍କୁ ଯୌବନ ଅବଧାର) ସେ ଯମଦୂତଙ୍କୁ ପଚାରିଲେ ଯମରାଜ।

"ବଞ୍ଚାନ୍ତୁ ଆଜ୍ଞା ; କହିବେ ଶୁଖି ପାଣି ଯାଉଛି"।

" ଶୁଣ ଜୁଟିଯାଇ, ଯାହା କହିବା କଥା ତୁରନ୍ତ କହ" ଏଥର ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଦେଲେ ଚିତ୍ରଗୁପ୍ତ।

" କାଲି ରାତିରେ ଆଜ୍ଞା; କିଛି ଆତଙ୍କବାଦୀ ଏ ସବୁ କରିଛନ୍ତି।"

ଚମକି ପଡ଼ିଲେ ଯମରାଜ। "ଏଠାରେ କି ଆତଙ୍କବାଦୀ"! କ'ଣ, ମର୍ତ୍ତ୍ୟକୁ ମଧ୍ୟ ଅତିକ୍ରମ କରିଦେଲେ କି !! ପରେ ମୁଖ୍ୟଦୂତଙ୍କୁ ଏମିତି ପ୍ରଶ୍ନ କଲେ

"ଏହାର ଅର୍ଥ ?"

" ଆଜ୍ଞା, ମୁଁ କିଛିମାସ ପୂର୍ବେ ଶୁଣା ଯାଉନ, ଶୁଣା ଯାଉଛି କଥା କହିନଥିଲି ଆପଣଙ୍କୁ ?" ଯମଦୂତ ମନେ ପକେଇ ଦେଲା।

"ଓହୋ, ସେ ବାବଦ ବୋଲୁଛ। କେଉଁଠୁ ?"

"ଆପଣ ତ ସବୁ ଭୁଲିଗଲେଣି ଆଜି ! ମୁଁ ଆପଣଙ୍କୁ ସେ ସିନେମା କଥା କହୁନଥିଲି !!" ବଡ଼ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ଭାବରେ କହିଲା ସମବ୍ରତ ଜି।

ସମାହାରଙ୍କ ମନେପଡ଼ିଲା। ଆଉ କିଛୁ ଦିନ ପୂର୍ବେ, ସେ ଖବର କାଗଜରେ ପଢ଼ିଥିଲେ କି କର୍କଟ ରୋଗ ଉପରେ ଏକ ସିନେମା ପ୍ରସ୍ତୁତ ହେବାକୁ ଯାଉଛି। ଏକଥା ଶୁଣି ସେ ଖୁସି ହୋଇଥିଲେ। ଯାହାହେଉ ବିଚରା କର୍କଟ ରୋଗୀ କିଛିଟା ହେଲେ ମନୋରଂଜନ କରିପାରିବେ ! ହେଲେ କର୍କଟରେ ପୀଡ଼ାହେବା ଲୋକେ ବଡ଼ ଦୁଃଖ କଷ୍ଟ ଭୋଗୁଥାନ୍ତି। ସେ ଆଜି ଖବର ପଢ଼ିଲେ ଯେ, ସେହି ସିନେମାଟି ପ୍ରସ୍ତୁତ ହେବ, ତାର ପ୍ରଯୋଜନା, ନିର୍ଦ୍ଦେଶନା ତଥା ସଂଗୀତ ନିର୍ଦ୍ଦେଶନା ଦାୟିତ୍ୱରେ ଅଛନ୍ତି ମଧୁର ସଂଗୀତ ନିର୍ଦ୍ଦେଶକ ଗୁଲ୍‌ଶନ କୁମାର। ସିନେମାଟିରେ ବଡ଼ବଡ଼ ନାମୀ ଦାମୀ କଳାକାର ମଧ୍ୟ ଅଭିନୟ କରୁଥିଲେ। ଏପରିକି, ସିନେମାଟିର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ଲୋକପ୍ରିୟତା ପାଇବାକୁ ଏକ ଦାବୀପତ୍ର ଯାଉଥିଲେ ଶ୍ରୀ - ଚନ୍ଦ୍ରଗୁପ୍ତଙ୍କ ଡକିଥାଏ। ସେଥିରେ ଅଟକମ୍ ରେ ପାଠଦୀକ୍ଷି ନୀତୀପ କଲ୍ୟାଣ ପ୍ରେକ୍ଷାଳୟ ନିର୍ମାଣର ଦାବୀ ଉପସ୍ଥାପିତ ହୋଇଥିଲା। ତଥେ କିଶୋର ବା ଓ ଋଷି ସାହେବଙ୍କୁ ଏକମାତ୍ର ପାଇଁ ଅଟଳ ଗାନ୍ଧିଙ୍କ ଭଳି ନିମନ୍ତ୍ରଣ ଦେବା ପାଇଁ ଦାବୀ କରାଯାଇଥିଲା। ଅବଶ୍ୟ ତାହା ଚନ୍ଦ୍ରଗୁପ୍ତଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ବୋଲି ସମସ୍ତଙ୍କର ଧାରଣା ହୋଇଥିଲା।

"ହଁ; ମନେପଡ଼ିଲା" ସମାହାରଙ୍କର ପ୍ରତ୍ୟୁତ୍ତର ଶୁଣିଲା। କିଛି ସମୟ ରହି, ସେ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହୋଇ ପୁଣି କହିଲେ,

"ହେଲେ, ଏଥିରେ ଅସୁବିଧା ହେଲା କେଉଁଠି ?"

"ଆପଣଙ୍କୁ କହିଥିଲି ପରା, - ଏଥର ଚନ୍ଦ୍ରଗୁପ୍ତ ମୁହଁରୁ ରୁମାଲ କାଢ଼ିଲେ, ସିନେମାଟି ପାଇଁ, ଗୁଲ୍‌ଶନ କୁମାରଙ୍କୁ ଆର୍ଥିକ, ନୈତିକ, ସର୍ବୋପରି ଶାରୀରିକ ବଳ ଯୋଗାଇ ଦେଉଥିଲେ ଏଇ ଷ୍ଟୋନ ବଡ଼ ଗୁରୁଜି ମାନେ।"

"ସେଇଠୁ ?"

"କଳାକାର ମାନେ କିଛିକିଛି ଅଗ୍ରୀମ ନେଇଗଲେ। ସିନେମାଟିର କିଛି ଦୃଶ୍ୟ ମଧ୍ୟ କାଶ୍ମୀରାକ ନର୍କ ଗାନ୍ଧୀରେ ସୁଟିଂ ହୋଇଗଲା। କିନ୍ତୁ..."

"ଚନ୍ଦ୍ରଗୁପ୍ତ, ହଠାତ୍ ଏଥର କହିଛି ବାକ୍ୟ ମଝିରେ 'କିନ୍ତୁ' ଲଗେଇବା, ଏକ ମାରାତ୍ମକ ବଦଭ୍ୟାସ" କହିଉଠିଲେ ସମାହାର।

"ସୁଲତାନ କୁମାର ଥିଲେ ଲଗେଇ ନଥାନ୍ତି, ଆଜ୍ଞା ।" କହିଲେ ଚନ୍ଦ୍ରଗୁପ୍ତ ।

"ମାନେ ?"

"ମାନେ କ'ଣ । ମର୍ତ୍ତ୍ୟରେ ଥିବାବେଳେ, ସୁଲତାନ କୁମାର ସିନେମା ହଲ୍‌ଗୁଡ଼ିକରେ ଅନେକ ଉଡ଼ନ ଗାଡ଼ିଥିବାର ଧାଡ଼ାଡ଼ ଚାଲିଥିବେ । ସେହି ପୁଣ୍ୟ ବଳରୁ ଏବେ ସେ ସ୍ୱର୍ଗରେ । ସିନେମା ଦେଖାଉ ଥିଲେ । ଯାହି ମାନଙ୍କ ଟଙ୍କା ଅନୁଦ୍ ହୋଇପାରିନାହିଁ କି ହେବାର ସମ୍ଭାବନା ମଧ୍ୟ ନାହିଁ ।"

"ଆମେ ସେମାନଙ୍କୁ ଟଙ୍କା ଫେରାଇଦେବା" ଉତ୍ସାହର ପ୍ରସ୍ତାବ ଦେଲେ ସମରାଟ ।

"ମୁଁ ଆଜ୍ଞା ସେମାନଙ୍କୁ ସେହିକଥା କହିଲି ।- କଣ୍ଠଧ୍ୱନି ମାରି ଦେଇ କହ କାଲୁସ୍ ପ୍ରବର କହିଲା - ମୁଁ କହିଲି କି, ଆମ ଯାହାନ୍ତି ନଡ଼ ଦଣ୍ଡୁ, ସେ ପ୍ରଭୁ ଟଙ୍କା ପଇସା ଫେରି କରିଦେବେ । ହେଲେ ସେମାନେ ଅପମାନ..." ମଉଳିଗଲା କଣ୍ଠଧ୍ୱନି ।

"କ'ଣ ଅପମାନ ?"

"କହିଲେ, ହଁ ଦେ ଦେ ଟଙ୍କା । ଆମର ସୁଲତାନ ଦରକାର । ସୁଲତାନ ବାବଙ୍କୁ ଏଠି ସମାଦୃତ ଦୁହିଁ ଓ ଆଦୃତ ମୁଣ୍ଡଡାକିବ ହୋଇଲେ । ସୁଲତାନଙ୍କୁ ଦେ, ଯାହାଁ ନେ" କଣ୍ଠଧ୍ୱନି ବନ୍ଦ ହେଲା ।

"ଦ୍ରାଘୁମାନେ ?" ସମ ଜିଜ୍ଞାସା କଲେ

"ଆଜ୍ଞା, ଦୁଇଜଣ ଅଧ୍ୟ ସ୍ୱର୍ଗପ୍ରାପ୍ତି ହୋଇଥିଲେ । ଏମାନେ ତାଙ୍କୁ ବାଟରୁ ଧରି ନେଇଗଲେ" କଣ୍ଠଧ୍ୱନି କାଲିକାଲି ଭଗିଲା ।

ସମରାଟ ବଡ଼ ଚିନ୍ତାରେ ପଡ଼ିଗଲେ । କପାଳର ରେଖାମାନ କ୍ରମଶଃ ଚନ୍ଦ୍ରକ ଓ ଅଧର ମାନଙ୍କୁ ସଂକ୍ରମଣ କଲା । କିଛି ସମୟରେ ଦୀର୍ଘନିଶ୍ୱାସ ଛାଡ଼ି ସେ କହିଲେ

"ଗୁପ୍ତଜୀ, କ'ଣ କରିବା କହିଲେ ? ଆପଣଙ୍କ ବାଦୀ ମାନଙ୍କୁ ସୁରକ୍ଷା କରିବା ପାଇଁ ସୋଲିଡ ଚୂଡ଼ାନ୍ତ ଦରକାର"

"ହଟ୍ଟୀଙ୍କ ପକ୍ଷ ଆଉ ପାରିବ ନାହିଁ ! ଆମେରିକାଙ୍କ ଚକ୍ରବ୍ୟୂହରେ ସେ ହଲା ସାହାଯ୍ୟ କରୁଥାନ୍ତି, ସେ ଦେଖାଇ ପାଣ୍ଡୁ ପ୍ରକୃତକାର ଗଣ୍ଡଗୋଳରେ ହଟ୍ଟୀପକ୍ଷ ଲୋକଙ୍କ ଘରି ଆସୁଛି, ତେବେ, ତୁମେ ଓ ଏବେ ମରିବାର ସମ୍ଭାବନା ନାହିଁ," ଚିତ୍ରଗୁପ୍ତ ଅନ୍ୟମନସ୍କ ହୋଇ କହିଲେ।

"ତେବେ କ'ଣ କରିବା ?", ଚିନ୍ତା କଲେ ସମାଧାନ ପାଇ ଥାଇବ", ଯମରାଜ ଚିତ୍ରଗୁପ୍ତଙ୍କୁ ଆଶାଭରି ଆଖିରେ ଚାହିଁ ପଚାରିଲେ।

"ଶୀଘ୍ର କିଛି ପାଇବ କି ନା ?" ଏକ ଭିମ୍‌ ଦେଲେ ଚିତ୍ରଗୁପ୍ତ। କିନ୍ତୁ ତାଙ୍କ ମନରେ ଯମରାଜ। ଗୁଣ୍ଡରେ ଦୁ'ଟା ଝୁଣ ପକେଇ କହିଲେ,

"କ'ଣ ମୋତେ ଶାନ୍ତ କରିଥା ବଣିଆଙ୍କ ! ଗଦାଧର, ମାର୍କଣ୍ଡ ଉପରେ ଦୀର୍ଘ ପକେଇ କରି କୋହ ଯାଉଥିଲି। ଏ ସାତ ଦିନ ଧାରିବ", ଯମ ରାଜା ଗାଲ ମୁଣ୍ଡ ଆଉଁସିଲେ।

"ତେବେ ତ ଆଉ ଚଢ଼େ ମାନ୍ତ ହଇଲେ - ଯୀଶୁ, ତାଙ୍କର ଶରଣ ନିବା ଛଡ଼ା ଗତ୍ୟନ୍ତର ନାହିଁ" କହୁ କହୁ ବୁଢ଼ିଆ ସେହିଠାରେ ହିଁ ନିଦେଇ ଗଲେ।

ସକାଳ, ସୁନାମିର ଅନୁକମ୍ପ ମଧ୍ୟରେ ବୈକୁଣ୍ଠ ପୁରୀ ହ ହେଲା। ତା' ପରଦିନ ପୂର୍ବ ଜମାଣ କାଳିଆରେ ନର୍କ ଅଧିକାରୀ ଦ୍ୱୟ। ଯଥା ସମୟ କାଳରେ ଆଜିଷ୍ଟୁର କଳାର ଶୃଗାଳବତ୍ ଡାକ ଦେଲେ ଉଭୟ କର୍ମଚାରୀ -

"ହେ କରୁଣାସାଗର, ଚକ୍ରଧର। ଏ ଦୀନ ଡାକକୁ ଉଦ୍ଧାର କର। ହେ ଲୋ କମଳାକର। ହେ ଚକ୍ରଧର" ଏମାନଙ୍କ ଗୁହାରରେ ବଡ଼ ଅସ୍ୱସ୍ତି ଅନୁଭବ କରୁଥିଲେ କେଉଁ ଦ୍ୱାରପାଳ। ଆରନ୍ତୁ ଶେଷରେ ଏମାନଙ୍କୁ ଚମକ ଦେବା ପାଇଁ ଶୀଘ୍ର ଶୁଣିଥିଲେ କି, ନର୍କାଧିକାରୀ

ଗୁଲ୍‌ଗାନ କୁମାର ନିବେଦିତ

ଶ୍ରୀଧର ସାହୁ
Research scholar (Physics)
IIT, Bombay, Mumbai

କବାଟରେ ଉପର୍ଯ୍ୟୁପରି କରାଘାତ ଫଳରେ ଯମରାଜଙ୍କ ନିଦ ଭାଙ୍ଗିଗଲା। ଶୀତଦିନ। ଭୋର ୪ ଟା ଉଠିବା ସମ୍ଭବପରରେ ବିରକ୍ତିଜନକ।

ଠାଇଁ କରି ଉଠିବା ବେଳକୁ ବାହାରୁ ହଠାତ୍ ଶୁଭିଲା -

" ଉଠିବା ହେଉ ଆଜ୍ଞା, ଲୁଚିବା ହେଉ"

ଯାଉଥିବ ଭଲେ ଯମରାଜ। ସେ ବିଳମ୍ବନ ହଠାତ୍ ରେ ଯମରାଣୀ (ଯମରାଜଙ୍କ ସ୍ତ୍ରୀ) ଙ୍କ ହାଉଳି ମାରି ଉଠିପଡ଼ିଲେ। ବଡ଼ ବିରକ୍ତିରେ ବଳ କବାଟକୁ ଖୋଲି ସ୍ୱଗତୋକ୍ତି କଲେ,

" କିଏ ବା ଏତେ ସକାଳୁ ସକାଳୁ ମଲା ଥାଇକି। କା'ଣ ପ୍ରାଣୀମାନଙ୍କୁ ଶାନ୍ତ ହୋଇ ପାରିଲେନି"

" ଆଜ୍ଞା, ଉଠିବା ହେଉ, ଲୁଚିବା ହେଉ" ପୁଣି ହଠାତ୍ ଶୁଭିଲା।

" ଆରେ, ଆରେ, ତୁମେ ଚିତ୍ରଗୁପ୍ତ ଙ୍କ ଆସିବାରି ଲାଗୁଛି! କିଛି ଘଟିଗଲା କି! " ପାଦଙ୍କୁ ଫେରି ପଡ଼ିଲେ ଯମରାଜ। ଯମରାଣୀ ଙ୍କ ଖଣ୍ଡପୁରଙ୍କୁ ଖୋଲିଲେ। କବାଟ ଖୋଲି ସକାଳୁଣ ଦଣ୍ଡାୟମାନ ଚିତ୍ରଗୁପ୍ତ ଙ୍କୁ ଦେଖି ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହେଲେ ଯମରାଜ।

" ଆରେ, ଚିତ୍ରଗୁପ୍ତ, ଚିତ୍ରଗୁପ୍ତ! ଏତେ ସକାଳୁ କୁଆଡ଼େ ?"

" କହନ୍ତୁ ନା ଆଜ୍ଞା, ଅଦିଗଣ୍ଡ କାଳ କବାଟ ବାଡ଼େଇ, ମେଁଛାଇକି ହଠାତ୍ କରୁଛି ହେଲେ... "

" ହେଃ, ହେଃ ... - ହିଃ ବକ୍ତ ଏଥା ଅସମାନୁହାଳ ଦନ୍ତପଂକ୍ତି କୁ ପ୍ରଦର୍ଶନ କରି ହସିଲେ ଯମରାଜ

" କା'ଣ କା'ଣ କି ଚିତ୍ରଗୁପ୍ତ; କିଛି ଅପରାଧ ପ୍ରବନ ନାହିଁ; କଳିଯୁଗ ବେଳେ ଦେବଗଣ ଥିଲେ, ମର୍ତ୍ତ୍ୟରେ ଲୋକମାନଙ୍କୁ ନି ତ୍ରାସ ଅସଦାଚରଣ କରି ଅଭିଶାପ ପାଉଥିଲେ, ଖାଲି ସେଥିରୁ ମୁକ୍ତି ହେଲେ। ସେଥିପାଇଁ ଗୋଟିଏ ପାର୍ଟି ଦେଉଥିଲେ। ପାର୍ଟିମାନେ ଚ ଚମେ ଚାଣ .. ହେଃ ହେଃ .. ଟିକେ.. ମାଲ.. ଅଧିକ ସୋମରସ ... ହେଃ ହେଃ ... "

" ସବୁଠାରେ ଆଜ୍ଞା। ହେଲେ ଏବେ ସେଉଁକଥା ଚଳାଉଛି, ସେଇଠା ଆଗେ ଶୁଣନ୍ତୁ। ବ୍ରହ୍ମାଣୀ ଆପଣଙ୍କୁ ତଲବ କରିଛନ୍ତି।

ଚମକି ପଡ଼ିଲେ ଯମ। ନିକଟ ଆଗରୁ ସୋମରସ ମାଧୁର୍ଯ୍ୟରେ ଉଲ୍ଲସିତ ମୁହଁ ନୀମରସ ମାରିଲା ପରି ହେଲା।

" ବ୍ର.. ବ୍ରହ୍ମା.. ବ୍ରହ୍ମାଣୀ ତଲବ କାହିଁକି କରିଛନ୍ତି ?" ପାନି ମାନି କାନ୍ଦଗଲା ଯମରାଜଙ୍କର।

" ସେକଥା ପରେ ଜଣାପଡ଼ିବ। ଆପଣ ବଳ୍କରି ଆପଣଙ୍କ ମହିଷି କୁ ବାହାର କରନ୍ତୁ।